

Ἡ πλατεῖα Μεχμέτ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ

τηρήσεως ταύτης βασίζεται μάλιστα ἡ πρόληψις, ἡ ὁποία ὑπῆρχε φαίνεται καὶ εἰς ἄλλας χώρας ἐναντίον τῶν μεταγγίσεων. Ἡ πρόληψις ὅμως αὕτη ἤρθη ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία ἔδειξεν, ὅτι τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, τὸ ὁποῖον χάνει ὁ οἶνος, τὸ ἐπανακτᾷ μετὰ τινα κκίρόν, διότι τὸ ὀξύγονον, τὸ ὁποῖον ἀπορροφᾷ ἐκ τοῦ ἀέρος κατὰ τὴν μεταγγί-σιν, καίει συστατικὰ τινα τοῦ οἴνου καὶ παράγει οὕτω ἀνθρακικὸν ὀξύ. Εἶναι ὅμως ἐπίσης ἀληθές, ὅτι τὸ οὕτω παραγόμενον ἀνθρακικὸν ὀξύ εἶναι εἰς μικροτέραν ποσότητα, διὰ τοὺς οἶνους δὲ τοὺς προ-ωρισμένους νὰ καταναλίσκωνται νέοι, ὅπως ὁ ρητι-νίτης, ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν τὸ ἐκ τῆς ζυμώσεως μένον ἀνθρακικὸν ὀξύ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀρθονώτερον.

Δεύτερος λόγος κατὰ τῆς μεταγγίσεως, ἰδιαιτέρος οὗτος διὰ τὸν ρητινίτην, φαίνεται νὰ ἦναι, ὅτι τὸ τερεβινθέλαιον τὸ διαλελυμένον ἐν αὐτῷ ὀξειδού-μενον ὑπὸ τοῦ ὀξύγονου, τὸ ὁποῖον διαλύει ὁ οἶνος, μετατρέπεται εἰς στερεὰν ρητίνην. Ἐκλείποντος οὕτω τοῦ τερεβινθελίου ἡ ρητινώδης γεῦσις τοῦ οἴνου ἀλλάζει χαρακτικῶς.

Τὰ ἀνωτέρω ἀφορῶσι τὴν γεῦσιν. Διὰ τὸ ὅμως ἡ μεταγγίσις καθιστᾷ τὸν ρητινίτην εὐπαθέστερον. Πρὸς καθορισμὸν τοῦ ζητήματος τούτου ἔπρεπε νὰ γνωρίζωμεν προηγουμένως, ποῦ ἔγκειται ἀκριβῶς ἡ διατηρητικὴ ἐνέργεια τῆς ρητίνης ἐπὶ τοῦ οἴνου, τοῦτο δὲ εἶναι ἀκόμη σκοτεινόν. Τινὲς ἀποδίδουσιν αὐτὴν εἰς τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο κάλυμμα ρητίνης, τὸ ὁποῖον, ὡς εἶδομεν, σχηματίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιφρα-νείας, καὶ τὸ ὁποῖον ἀποκλείει τὴν βλαβερὰν ἐνέρ-γειαν τοῦ ἀέρος ἐπὶ τοῦ οἴνου. Δὲν φαίνεται τὸ κά-

λυμμα τοῦτο νὰ ἔχῃ τὴν σημασίαν, διότι δὲν δύναται καὶ νὰ ἦναι διαρκές, καθόσον στεγνόνον ἡ ὀξειδούμενον βαθμυδὸν στερεοποιεῖται καὶ τότε εὐ-κόλως διασπᾶται καὶ ἀνοίγει. Πιθανώτερον μοὶ φαί-νεται, ἡ ρητίνη ἡ διαλελυμένη, καὶ ἴσως ἰδιαιτέρως τὸ τερεβινθέλαιον, νὰ ἀσκῇ ἐλαφρὰν ἀντισηπτικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τοῦ οἴνου, καὶ οὕτω νὰ καθιστᾷ δυσκο-λότεραν τὴν ἀνάπτυξιν βλαβερῶν ζυμώσεων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ μεταγγίσις θὰ ἔβλαπτε κατὰ τοῦτο, ὅτι συνεπείχῃ αὐτῆς, ὡς εἶδομεν, ἐκλείπει τὸ τερεβινθέλαιον, δηλ. εἰς παράγων τῆς διατηρήσεως.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐξ ἄλλου μέρους ἡ μεταγγίσις, δηλ. ὁ ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τῆς ὑποστάθμης, ἐπιβάλλεται διὰ λόγους πάλιν διατηρήσεως, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπέλθῃ συμβιβασμός. Ἀλλὰ τὰ ἀναφερθέντα μειονεκτήματα τῆς μεταγγίσεως θὰ ἐξουδετεροῦντο, ἂν αὕτη ἐγίνετο οὕτως ὥστε ὁ οἶνος νὰ μὴν ἐρχεται σχεδὸν εἰς ἐπαρῆν μὲ τὸν ἀέρα, πρὸς τοῦτο δὲ ἡ οἶνοποιία διαθέτει σήμερον τὰ κατάλληλα μέσα. Εἰς τὴν ἀγνοίαν τῶν μέσων τούτων φαίνεται ἐπο-μένως ὅτι χρεωστεῖται ἡ βλάβη τῆς μεταγγίσεως καὶ συνεπῶς ἡ ἐπικρατήσασα ἐναντίον αὐτῆς πρό-ληψις.

Τέλος θὰ ἦτο καλὸν εἰς τὸ βυτίον, ὅπου μεταφέ-ρεται ὁ οἶνος νὰ προσθέτῃται ὀλίγη ρητίνη νέα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ οἶνος ἐν ἐνδεχομένη περιπτώσει ἀπωλείας μικροῦ τινος ποσοῦ τερεβινθελίου δι' οἶον-δήποτε λόγον θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ ἀναπληρώσῃ διὰ βραδείας διαλύσεως.